

V KRISTOVI

Božsko-ľudská rodina

VY
V KRISTOVI

KRISTUS
VO VÁS

prof. W. W. Prescott

Obsah:

<i>1. přednáška</i> HLAVA RODINY	5
<i>2. přednáška</i> VŠETCI V ŇOM	9
<i>3. přednáška</i> KREŠŤANSKÁ SKÚSENOŠŤ	13

V snahe o najvýstižnejšie tlačenie biblického textu boli použité citáty z viacerých slovenských prekladov Písma.

Preložené z angl. originálu „In Christ. The Divine-Human Family“. 2003

1. HLAVA RODINY

Jediným cieľom všetkého nášho štúdia Biblie by nemalo byť ustanoviť teóriu, ale sýtiť sa živým slovom. A upriamovanie pozornosti na tento princíp sa zdá byť zvlášť žiaduce, keď sa veľký počet z nás, zvyknutých vyučovať slovo, zišiel tuná, aby sme mu venovali zvláštne štúdium. Princípom by teda nemalo byť naučiť sa nejakú teóriu, ktorú povieme druhým, ale dostať život, ktorý sa môže pred druhými žiť. A to bude zámer nášho štúdia slova: sýtenie sa slovom, ktoré je Duch a život. Bude to tak, nech by sme študovali akúkoľvek osobitnú fázu pravdy. Celým našim zámerom bude lámať chlieb života, aby sme sa ním spolu sýtali.

Téma, o ktorej budeme počas tohto kurzu – prinajmenšom určitý čas – spoločne uvažovať, by sa snád dala označiť ako **božsko-ľudská rodina**. U Ef 3,14.15 čítame: "*Pre tú príčinu skláňam svoje kolena pred Otcom nášho Pána Ježiša Krista, z ktorého má každý rod na nebesiach i na zemi svoje meno.*" Celá rodina na nebi a na zemi. Naším zámerom bude premýšľať o tomto motíve rodiny, ale z osobitného hľadiska božsko-ľudskej rodiny. V túto hodinu bude naším námetom na uvažovanie Hlava rodiny.

Najskôr by som chcel uozorniť na to, že ľudská rodina ako taká má jedného spoločného Otca (Sk 17,24-26): "*Boh, ktorý učinil svet a všetko, čo je na ňom, súc Pánom nebies a zeme nebýva v chrámoch, učinенých rukou, ani sa mu neslúži ľudskými rukami, ako čo by niečo potreboval, lebo ved' on sám dáva všetkému život a dych a všetko a učinil z jednej krvi všetky národy ľudí*". Toto je naša autorizovaná verzia. Revidovaná verzia vynecháva slovo *krvi*: "*A učinil z jedného každý národ ľudí, aby bývali na celej tvári zeme.*" Z **jedného** učinil všetky národy zeme, čiže Adam bol otcom ľudskej rodiny ako takej a keď Boh stvoril jeho, stvoril celú ľudskú rodinu. V stvorení Adama stvoril všetky národy, ktoré sú na zemi. Čiže v stvorení Adama a jeho uschopení plodiť na svoj vlastný obraz, videl v ňom takpovediac žriedlo života. Keď stvoril Adama, videl v ňom každú ľudskú bytosť, ktorá bola alebo bude na tvári zeme a každú ľudskú bytosť na tvári zeme stvoril v Adamovi.

Uvidíte, ako je táto myšlienka naznačená v 25. kapitole knihy Genesis. Vo veršoch 19-23 je tam zaznamenané narodenie Jáкова a Ezaua. Zvlášť by som chcel upozorniť na 23. verš. Keď sa Rebeka pýtala Hospodina, odpovedal jej: "*Dva národy sú v tvojom lone.*" Dva národy: Jákob a Ezau. V Jákovovi videl Boh všetkých potomkov Jáкова a v Ezauovi všetkých potomkov Ezaua. A tak, ako to videl, boli tam dva navzájom zápasiace národy.

Tá istá myšlienka je ďalej zdôraznená u Žid 7,9.10: "*A, nech sa tak vyslovím, Lévi tiež, ktorý prijímal desiatky, zaplatil desiatky v Abrahámovi. Lebo bol ešte v bedrách svojho otca, keď ho stretol Melchizedek.*"

Tieto texty Písma dostatočne vysvetľujú princíp, že v Adamovi boli všetci potomkovia Adama a že bol spoločným otcom ľudskej rodiny. Lenže prvý Adam vo svojej úlohe zlyhal a preto prišiel druhý Adam. Od 1 Kor 15,45-47: "*Tak je aj napísané: Prvý človek, Adam, stal sa živou dušou, posledný Adam oživujúcim duchom. Ale nie prv duchovné, ale prirodzené, potom duchovné. Prvý človek je zo zeme, zemský, z hlíny, druhý človek je Pán z neba.*" A tento druhý človek, Pán z neba, má k svojej rodine ten istý vzťah, aký mal Adam k **svojej**. To znamená, že sa stal druhým otcom rodiny.

V Kol 3,9.10: "*Neluhajte jeden druhému, vidiac, že ste vyzliekli starého človeka s jeho skutkami a obliekli nového, obnovujúceho sa v poznaní podľa obrazu toho, ktorý ho stvoril.*" Ef 4,22-24: "*Aby ste zložili podľa drievneho spôsobu života vo vás vládnuvšieho starého človeka, skazeného v klamných žiadostiach a obnovili sa v duchu svojej mysle a obliekli si nového človeka, ktorý podľa Boha je stvorený v spravodlivosti a pravej svätosti.*" Preklad toho istého textu od dr. Younga má trochu iné znenie, ktoré je dôležité. Namiesto: "*Ktorý*

podľa Boha je stvorený v spravodlivosti" prekladá doslovnejšie: "Ktorý podľa Boha **bol** stvorený v spravodlivosti."

S týmito textami pred sebou bez námahy vidíme náuku. Adam bol prvý človek a poddaním sa hriechu prijal do ľudského tela hriech a jeho telo sa stalo hriešnym telom. Kristus bol druhý človek, druhý otec ľudskej rodiny. Neučinil hriechu, ani sa lesť nenašla v jeho ústach. Keď ľudstvo v Adamovi vpustilo hriech do tela, stalo sa starým človekom, a starý človek je ľudstvo s hriechom pôsobiacim v ňom, čiže ľudstvo pod kontrolou diabla. O tých, ktorí sú v tom stave, hovorí Spasiteľ u J 8 ako o takých, ktorých sú z ich otca diabla. Od 42. verša ďalej: "Ježiš im povedal: *Keby bol Boh vašim otcom, milovali by ste ma, lebo ja som vyšiel a prišiel z Boha; lebo ani som neprišiel sám od seba, ale on ma poslal. Prečo nerozumiete mojej reči? Lebo nemôžete počúvať moje slovo. Ste z otca diabla a chcete robiť žiadosti svojho otca.*"

Starý človek je ľudstvo s hriechom pôsobiacim v ňom, ľudstvo pod kontrolou a riadením diabla. Nový človek je ľudstvo s božstvom v sebe a – nadovšetko a predovšetkým – nový človek je Kristus Ježiš, "ktorý podľa Boha bol stvorený v spravodlivosti a pravej svätosti." Tak je nám nariadené, aby sme si obliekli nového človeka: "Ale si oblečte Pána Ježiša Krista," nového človeka, "a nestarajte sa o telo tak, aby ste naplňali jeho žiadosti" (Rim 13,14).

Ako sa Kristus stal druhým otcom ľudskej rodiny? A čo to pre nás znamená, že sa ním stal? Je to povedané v Žid 2,14.15: "*Teda keď deti*" [on je otec] "*sú účastnými tela a krvi, tak aj on podobne vzal účasť na tom istom, aby smrťou zničil toho, ktorý má vládu smrti, to jest diabla. a vyslobodil tých, ktorí zo strachu zo smrti po celý čas žitia boli poddaní otroctvu.*" Pozorne si to všimnite: je to preto, že deti boli účastné tela a krvi, že aj on sám podobne vzal účasť na tom istom tele a krvi. Prečo? Aby zničil toho, ktorý má vládu smrti, čiže diabla.

Táto myšlienka je naznačená v 1 J 3,5. "A viete, že sa ukázal nato, aby sňal naše hriechy." Všimnite si, čo sa tam hovorí: "Viete, že **sa ukázal.**" ZJAVIL sa, aby sňal naše hriechy. Ako sa zjavil? V tele, tým, že vzal účasť na tele a krvi. Ján hovorí v 1 J 1,2: "*Lebo ten život sa zjavil, a videli sme ho a svedčíme a zvestujeme vám ten večný život, ktorý bol u Otca a zjavil sa nám.*" A zjavil sa, aby sňal naše hriechy a zjavil sa tým, že bral účasť na tele a krvi, aby ho bolo vidieť a aby sa na neho dalo pozeráť. Ale zjavil sa na to, aby sňal naše hriechy. Lebo – aby sňal naše hriechy – bolo potrebné, aby božstvo trpelo. Ale ako mohlo božstvo, jednoducho a výhradne ako božstvo, trpieť za hriechy ľudstva? A tak sa božstvo odelo ľudstvom, zjavilo sa v ňom, aby bola v utrpení ľudská stránka, aby bolo možné, že by božstvo predstavovalo ľudskú stránku utrpenia, aby malo božstvo takpovediac zraniteľnú stránku, aby mohlo prijať ranu, lebo proroctvo povedalo, že jeho päta bude zjazvená a musí to byť v ľudstve. Božstvo musí mať ľudskú stránku, aby mohlo trpieť v ľudstve. Ale božstvo musí trpieť, aby sňalo naše hriechy, takže sa zjavilo, dalo do ľudstva, odieva sa telom; odeté telom, našim telom, aby mohlo predstavovať stránku schopnú prijať ranu, tak "*Slovo sa stalo telom a prebývalo medzi nami*" (J 1,14) a on mal účasť na tom istom tele a krvi, "*aby smrťou zničil toho, ktorý má vládu smrti, to jest diabla a vyslobodil tých, ktorí zo strachu zo smrti [a smrť prichádza len skrze hriech] po celý čas žitia boli poddaní otroctvu*" (Žid 2,14.15).

Ako vzal na seba tú prirodzenosť, to telo a krv? Narodením, tým, že sa narodil zo ženy a činiteľom bol Duch Svätý: "A anjel odpovedal a riekol jej: *Svätý Duch príde na teba, a moc Najvyššieho ťa zatieni, preto aj to sväté narodené z teba bude sa volať Syn Boží*" (Lk 1,35). Ale bol aj Synom človeka a hlavou: druhou hlavou ľudskej rodiny bol človek, nový človek, božsko-ľudský človek, človek Kristus Ježiš.

Čo to teda pre nás znamená, že Ježiš Kristus sa stal druhou hlavou tejto ľudskej rodiny? Toto: presne tak ako keď bol stvorený Adam a všetci členovia ľudskej rodiny boli stvorení v ňom, tak tiež keď bol stvorený druhý človek "podľa Boha v spravodlivosti a pravej svätosti," všetci členovia tej rodiny boli stvorení v ňom. To znamená, že tak ako Boh videl

v Adamovi všetkých členov ľudskej rodiny, tak videl v Kristovi, druhom otcovi rodiny, všetkých členov božsko-ľudskej rodiny, všetkých jeho synov, všetky jeho dcéry, všetkých jeho potomkov; všetkých, ktorí patria do rodiny. Bez ohľadu na to, či sa do nej narodili alebo nie. Skôr ako sa narodili Jákob a Ezau, Boh videl dva národy. Bez ohľadu na to, či sa narodili do božsko-ľudskej rodiny alebo nie, Boh predsa stvoril v Kristovi Ježišovi, novom človeku, všetkých členov božsko-ľudskej rodiny, ktorí sa mali potom do nej narodiť.

Skutočnosť, že Kristus vzal naše telo a že Slovo sa stalo telom a prebývalo medzi nami znamená oveľa viac než len to, že existoval nejaký dobrý človek, ktorý vtedy žil a dal nám dobrý príklad. Bol druhým otcom, predstaviteľom ľudstva; a práve vtedy, keď Ježiš Kristus vzal našu ľudskú prirodzenosť a narodil sa zo ženy, ľudstvo a božstvo sa spojilo. Vtedy dal Ježiš Kristus seba samého nielen **za** ľudskú rodinu, ale ľudskej rodine (**3. pád**). To znamená, že sa spojil s ľudstvom a stotožnil sa s ním, stal sa ním; a stal sa nami a my sme tam boli v ňom. To znamená, že Ježiš Kristus v sebe spojil ľudstvo a božstvo na celú večnosť, aby vzal našu ľudskú prirodzenosť a ponechal si ju naveky a dnes je naším zástupcom v nebi, stále nesúc našu ľudskú prirodzenosť, a v nebi je dnes božsko-ľudský človek – Ježiš Kristus.

Čítajte u Žid 10,11.12: "*A každý kňaz stojí svätoslúžiac deň ako deň a často donáša tie isté obete, ktoré nemôžu nikdy sňať hriechy. Ale tento **človek** donesúc jednu bitnú obeť za hriechy navždy sa posadil po pravici Božej.*" Po Božej pravici sedí človek a my tam sedíme v ňom. Presne to ilustroval tento text Písma v 7. kapitole listu Židom, ktorý sme uviedli: ako je to, že Boh videl v Adamovi celú ľudskú rodinu a ako to, že keď stvoril Adama, stvoril celú ľudskú rodinu. Tento text znamená oveľa viac než len to. Znovu si prečítajte Žid 7,9.10: "*A, nech sa tak vyslovím, Lévi tiež, ktorý prijímal desiatky, zaplatil desiatky v Abrahámovi. Lebo bol ešte v bedrách svojho otca, keď ho stretol Melchizedek.*" Keď Abrahám platil desiatky Melchizedekovi, Lévi ich platil v ňom, lebo bol v lone svojho otca, keď sa s ním stretol. Všetko, čo urobil Abrahám, Lévi urobil v ňom.

Čítajte ďalej v 1 Kor 15,21.22: "*Pretože skrze človeka prišla smrť, skrze človeka prišlo i vzkriesenie mŕtvych.*" Na chvíľku sa môžete zastaviť a porozmýšľať, že oboje prišlo skrze strom: smrť prišla skrze strom, život prišiel skrze strom. Adam jedol zo zakázaného ovocia zo stromu a tak prišla smrť na ľudskú rodinu. Kristus vyniesol všetky naše hriechy na drevo (v angličtine „to the tree“ = na strom – pozn. prekl.) a tým spôsobom priniesol ľudskej rodine život. "*Skrze človeka prišla smrť, skrze človeka prišlo i vzkriesenie mŕtvych. Lebo ako v Adamovi všetci zomierajú, zrovna tak i v Kristovi všetci budú oživení.*" Adam je tým človekom, skrze ktorého prišla smrť, Kristus tým, skrze ktorého prichádza vzkriesenie z mŕtvych.

Čítajte aj od Rim 5,12 ďalej. Pritom pamätajte na tieto princípy a na paralelu medzi prvým a druhým Adamom, na to, čo sme získali skrze prvého a čo skrze druhého. Od prvého Adama hriech, dočasný život, smrť. Od druhého Adama spravodlivosť, život – večný život. "*Preto ako skrze **jedného človeka** vošiel hriech do sveta a skrze hriech smrť, a tak prešla smrť na všetkých ľudí, pretože všetci zhrešili.*" Len jeden čin v čase, ktorý je celkom minulý. Lebo všetci zhrešili; lebo všetci urobili hriech.

"*Lebo aj do zákona bol hriech na svete, ale hriech sa nepripočíta, tam kde niet zákona. Ale smrť jednako vládla od Adama a po Mojžiša i nad tými, ktorí nehrešili podobným prestúpením ako Adam, ktorý je obrazom toho, ktorý mal prísť. Ale nie tak ako priestupok, i dar milosti. Lebo ak priestupkom toho **jedného** mnohí sú mŕtvi (Revidovaná verzia: mnohí zomreli), o mnoho väčšmi rozhojnila sa milosť Božia a dar milosťou, ktorá je skrze toho **jedného človeka**, Ježiša Krista, rozhojnil sa naproti mnohým. Ani nie ako skrze **jedného**, ktorý zhrešil, je dar. Lebo odsudzujúci výrok bol skrze **jedného** na odsúdenie, ale bezplatný dar je z mnohých priestupkov na ospravedlnenie" alebo spravodlivosť (Rim 5,13-16). Takže kontrast je medzi odsúdením a ospravedlnením alebo spravodlivosťou. Smrť prišla skrze hriech. "*Lebo ak priestupkom **jedného človeka** vládla smrť skrze **jedného**, omnoho väčšmi tí,**

ktorí dostávajú hojnosť milosti a daru spravodlivosti, budú kralovať v živote skrze **jedného**, Ježiša Krista. Preto ako priestupkom **jedného** prišiel odsudzujúci výrok na všetkých ľudí na odsúdenie, tak skrze spravodlivosť **jedného** prišiel bezplatný dar na všetkých ľudí na ospravedlnenie života. Lebo ako skrze neposlušnosť **jedného človeka** mnohí boli učenín [alebo 'stali sa', alebo preklad Dr. Younga: 'mnohí boli ustanovení'] hriešnikmi, tak skrze poslušnosť **jedného** mnohí budú učenín [alebo ustanovení] spravodlivými" (Rim 5,17-19).

Vidíme protiklad medzi prvým a druhým Adamom, prvým a druhým otcom rodiny. Od jedného súd na odsúdenie, od druhého ospravedlnenie života. Skrze neposlušnosť jedného mnohí sa stali hriešnikmi, skrze poslušnosť jedného mnohí sa stali spravodlivými v ňom.

A ďalej myšlienka, že Ježiš Kristus nám dal sám seba. Premýšľajte o tom chvíľku. Nie je to tak, že by Ježiš Kristus ako ktosi mimo nás, akoby celkom bez nejakého spojenia, jednoducho vystúpil dopredu a povedal: "Zomriem za človeka." Nie, stal sa človekom a ľudskej rodine v ňom bolo dané božstvo. Lenže božstvo sa s ľudstvom spojilo narodením a Ježiš Kristus sa stal telesným a pokrvným príbuzným — blízkym príbuzným každému z nás.

Prečítajte si predzvesť toho v 3 Moj 25,47-49: "A keby pohostín alebo cudzí usadlík zbohatol u teba a tvoj brat, ktorý býva u neho by schudobnel u neho a predal by sa pohostínovi, cudziemu usadlíkovi u teba alebo niektorému udomácnelému potomkovi cudzej čelade, bude môcť byť znovu vykúpený; jeden z jeho bratov ho môže vykúpiť, buď jeho strýc alebo syn jeho strýca ho môže vykúpiť, alebo niekto iný z jeho blízkych príbuzných, z jeho rodiny ho vykúpi, alebo ak je schopný, sám sa môže vykúpiť." Nuž a presne tam je ľudstvo. Predané pod hriech. Ak je schopné, môže sa vykúpiť samo. Je schopné? Dokáže vykúpiť samo seba? Nie. V poriadku, potom ho môže vykúpiť niekto, kto je blízky príbuzný. Ale kto je blízky príbuzný, schopný vykúpiť ho? Ten, kto vzal účasť na našom, tom istom tele a krvi. Takže – ako je vyjadrené u Ef 5,30: "Sme údy jeho tela, z jeho mäsa a z jeho kostí." A on je blízky príbuzný.

Znovu si prečítajte Žid 2,11.12 a pozrite sa, ako ako je tento vzťah uznaný: "Lebo ako posväcujúci, tak i posväcovaní, všetci sú z jedného, pre ktorú príčinu nehanbí sa volať ich bratmi, vraviac: Zvestovať budem tvoje meno svojim bratom." Pamätáte sa, že vo svojej poslednej modlitbe, na sklonku svojho pôsobenia (J 17,26), hovorí: "A oznámil som im tvoje meno." "Zvestovať budem tvoje meno svojim bratom." A urobil to, a jedno z jeho posledných slov bolo: "Oznámil som im tvoje meno." Boli jeho bratmi. "Zvestovať budem tvoje meno mojim bratom, uprostred zhromaždenia ti budem spievať chvály" (Žid 2,12). A znovu: "Ja budem veriť v neho." A znovu: "Hľa, ja a deti, ktoré mi dal Boh" (Iz 8,18). Druhý otec rodiny. Hľa, deti.

Mk 3,31: "A vtedy prišli jeho bratia i jeho matka [boli to tí, ktorí boli s ním skutočne príbuzní putami prirodzeného tela] a stojac vonku poslali k nemu a volali ho. A sedel okolo neho zástup a povedali mu: Hľa, tvoja matka i tvoji bratia i tvoje sestry ťa vonku hľadajú. A on im odpovedal: Kto je moja matka, a kto sú moji bratia? A obzrúc sa dookola po tých, ktorí sedeli vôkol neho, povedal: Hľa, moja matka a moji bratia! Lebo ktokoľvek bude činiť vôľu Božiu, ten je mojim bratom, mojou sestrou i matkou." Čiže každý, kto sa narodí do tejto Božej rodiny je s Ježišom Kristom taký blízky príbuzný, a to telom a krvou, ako matka so svojim vlastným synom.

Čítajte u Lk 11,27.28. Je to dojímavá myšlienka: "A stalo sa, keď to hovoril, že nejaká žena zo zástupu pozdvihla svoj hlas a povedala mu: Blahoslavené lono, ktoré ťa nosilo, a prsia, ktoré si sal!" Keď sa táto žena pozerala na Ježiša Krista a počula jeho učenie, v tom materinskom srdci sa objavil pocit, aké úžasné požehnanie to musí byť, byť s týmto človekom spojený tak úzko ako matka so svojim dieťaťom. Čo odpovedal? Ach, riekol: "Ba pravda, blahoslavení, sú tí, ktorí čujú slovo Božie a zachovávajú ho!" Lebo oni, každý jeden z nich je

s ním spojený práve tak ako matka so svojím vlastným dieťaťom. Čiže tým najužším možným putom na tomto svete je každý Boží syn spojený s Ježišom Kristom, svojím Bratom, svojím Otcom, svojím Spasiteľom a svojím Vykupiteľom.

2. VŠETCI V ŇOM

Dnes večer od vás nežiadam, aby ste pochopili poučenie tejto hodiny, prosím však o to, aby všetko, čo hovorí Slovo, mohlo byť prijaté a uverené; lebo len takým spôsobom môžeme niečo urobiť s poučením tejto hodiny. Židia prišli o jedno z najlepších ponaučení, vlastne o to najväčšie, ktoré sa im Kristus snažil vštepiť, lebo *"sa dohadovali medzi sebou a hovorili: Ako nám tento môže dať jest' svoje telo?"* (J 6,52) a ten istý duch by uzatvoril naše mysle a srdcia pred poučením tejto hodiny.

Kol 2,10: *"V ňom ste úplní"*. A osobitná myšlienka tohto nášho štúdia v tento čas bude ďalším rozvinutím myšlienky vyjadrenej u Žid 7,9.10 *"A, nech sa tak vyslovím, Lévi tiež, ktorý prijímal desiatky, zaplatil desiatky v Abrahámovi. Lebo bol ešte v bedrách svojho otca, keď ho stretol Melchizedek."*

V piatok večer sme sa pri štúdiu mali naučiť o Hlave tejto božsko-ľudskej rodiny. *"Lévi zaplatil desiatky v Abrahámovi, lebo bol ešte v bedrách svojho otca, keď ho stretol Melchizedek."* Čo sme robili v ňom, otcovi tejto duchovnej rodiny, tejto božsko-ľudskej rodiny?

"A Slovo sa stalo telom a prebývalo medzi nami" (J 1,14). Chcel by som prečítať tri alebo štyri texty, aby som ukázal, že podľa všeobecného zmyslu témy a súčasne pri striktnjšom sledovaní pôvodného textu môžeme čítať toto: *"A Slovo sa stalo telom a prebývalo v nás."* Na vyjadrenie všeobecnej idey, že Boh sa zjavil v tele medzi ľuďmi máme text v evanjeliu Matúša 1,23: *"Hľa, panna počne a porodí syna a nazveš jeho meno Immanuel, čo je preložené: Boh s nami,"* a v angličtine i v origináli je to iný výraz: *"Immanuel, Boh s nami."* Tu sú však iné texty, kde preklad sleduje ten istý originál a prekladá sa *"v nás"*: *"Týmto vieme, že prebývame v ňom a on v nás"* (1 J 4,13), nie medzi nami, ale *"v nás"*. 3. kapitola, 24. verš: *"A ten, kto zachováva jeho prikázania, prebýva v ňom a On tiež v ňom. A týmto vieme, že prebýva v nás,"* nie medzi nami, *"v nás, Duchom, ktorého nám dal."* *"Aby boli všetci jedno, ako si ty, Otče, vo mne a ja v tebe, aby aj oni boli v nás"* (J 17,21)

Vo všetkých týchto textoch vybadáte, že ich celý zmysel by sa načisto zničil, keby sa povedalo: *"medzi nami"*, a hoci u J 1,14 slová *"prebýval medzi nami"* zmysel nenarúšajú, predsa sa mi zdá, že sa stráca z očí ten najlepší význam: *"Stal sa telom a prebýval v nás."* Znamená to, že Ježiš Kristus bol predstaviteľom ľudstva a celé ľudstvo sa sústreďovalo v ňom, a keď vzal telo, vzal ľudstvo. Vzal ľudstvo a keď sa stal otcom tejto božsko-ľudskej rodiny, a stal sa ním tým, že sa takýmto spôsobom spojil s ľudstvom, a telo, ktoré vzal a v ktorom prebýval bolo naše telo a my sme tam boli v ňom, a on v nás, tak ako Lévi bol v Abrahámovi a to, čo urobil Abrahám, urobil Lévi v ňom, takže to, čo urobil Ježiš Kristus v tele, sme my urobili v ňom. A toto je tá najnádhernjšia pravda v kresťanstve. Je to kresťanstvo samo osebe, jeho pravé jadro, život a srdce. Vzal naše telo a naše ľudstvo sa nachádzalo v ňom a to čo urobil on, ľudstvo urobilo v ňom.

Nože sledujme ďalší vývoj tejto myšlienky. *"Požehnaný buď Boh a Otec nášho Pána Ježiša Krista, ktorý nás požehnal každým duchovným požehnaním v ponebeských oblastiach v Kristovi"* (Ef 1,3). Čiže keď dal všetky tie duchovné požehnania na Krista, keď bol tuná v tele, dal ich na nás, lebo on sa stal telom a prebýval **v nás** a my sme boli v ňom a čas, keď sme boli požehnaní všetkými duchovnými požehnaniami v Kristovi bol vtedy, keď boli tie požehnania položené na Ježiša Krista, ktorý prebýva v nás, a jediná otázka pre nás znie: tešili

sme sa z toho, prijali sme požehnanie, ktoré nám v ňom dal? Štvrtý verš: "...*tak, ako si nás v ňom* vyvolil pred založením sveta." Keď si vyvolil Ježiša Krista, nás si vyvolil v ňom a boli sme v ňom vyvolení pred založením sveta; nie ty a ja ako jednotlivci vyvolení nad iných a naša spása osobne zaistená na rozdiel od iných, ale **každý jeden v ňom** bol vyvolený. **Každý jeden v ňom** bol vyvolený. Každý člen tejto božsko-ľudskej rodiny bol vyvolený, keď bol vyvolený on, lebo sme boli v ňom a preto, že bol učinенý telom a prebýval **v nás**.

Šiesty verš: „*Na chválu slávy svojej milosti, v ktorej nás prijal v tom Milovanom,*“ a keď Otec povedal svojmu Synovi: "*Toto je môj milovaný Syn, v ktorom sa mi zaľúbilo,*" (Mt 3,17), tie isté slová povedal každému synovi v tejto božsko-ľudskej rodine. "*Ty si môj milovaný Syn, v ktorom sa mi zaľúbilo*" v ňom, **v ňom**. Bol prijatý? Tak aj my v ňom. Prijatí pre niečo, čím sme alebo čo sme boli či môžeme byť? Nie. Boli sme prijatí v ňom, v milovanom. Je to tak, v ňom, prijatí.

Ef 1,11: "*V ktorom sme tiež dostali dedičstvo*" v ňom. Vykúpil dedičstvo? Kúpil ho späť? Zaplatil cenu? Spočívajú trne na jeho čele na znamenie toho, že nesie kliatbu zeme, že nesie jej utrpenie, že sníma z nej kliatbu a prináša späť dedičstvo? Dedičstvo sme dostali **v ňom**, a tak on dostal dedičstvo a vykúpil ho späť. My sme ho dostali, lebo sme boli v ňom a pretože bol učinенý telom a prebýval v nás.

"*Lebo sme jeho dielo, stvorení v Kristu Ježišovi.*" Keď bol stvorený nový človek, božsko-ľudský človek, človek Kristus Ježiš, my sme boli stvorení v ňom. Všetci členovia tejto božsko-ľudskej rodiny boli stvorení v ňom, "*lebo sme jeho dielo, stvorení v Kristu Ježišovi na dobré skutky, ktoré Boh vopred pripravil, aby sme v nich chodili*" (Ef 2,10) Kedy pripravil dobré skutky, v ktorých máme chodiť? Nuž, **v ňom**. Čo máme **my** robiť? Chodiť v tých dobrých skutkoch, ktoré Boh dopredu pripravil, aby sme v nich chodili, tak vraví Písmo

v 1 J 2,6: "*Ten, kto hovorí, že zostáva v ňom, mal by tak ako on chodil, i sám tak chodiť,*" nie ani tak ako povinnosť, ale ako dôsledok. Prečo? Vzhľadom na to, že Boh pripravil dopredu dobré skutky pre nás, aby sme v nich chodili, veď "*ten, kto hovorí, že zostáva v ňom, mal by tak ako on chodil, i sám tak chodiť,*" nie ako povinnosť, ale ako dôsledok, "*mal by tak ako on chodil, i sám tak chodiť,*" lebo je **v ňom**.

Tak čítame u Kol 2,6: "*A tak teda, ako ste prijali Krista Ježiša Pána, tak v ňom chodte.*" **V ňom**. Boli sme stvorení v Kristovi Ježišovi na dobré skutky a Boh ich dopredu pripravil, aby sme v nich chodili – a ako v nich máme chodiť? Nuž, chodením v ňom. Prečítajme si Ef 2,6 a ja prečítam preklad vety, ktorú by som chcel zvlášť zdôrazniť, v starosýrskej [starosýrstina = aramejské nárečie – pozn. prekl.] verzii: "*A spolu nás vzkriesil,*" a piaty verš ukazuje, že je to spolu s Kristom, lebo hovorí: "*Oživil nás spolu s Kristom;*" "*A spolu nás vzkriesil a posadil nás s ním v nebi v Ježišovi Mesiášovi.*" "**Posadil nás v nebi v Ježišovi Mesiášovi.**" Bol učinенý telom a prebýval v nás a s tým istým ľudským telom šiel do neba a keď očistil naše hriechy, sadol si po pravici trónu veličenstva na výsosti. Keď šiel do neba, my sme išli **v ňom**. Keď sa posadil po pravici trónu Veličenstva na výsosti, my sme sa tam posadili **v ňom**. Ľudstvo je v nebi. My, naša ľudská prirodzenosť, naše telo je tam a my tam sedíme **v ňom**, lebo on je Otcom tejto rodiny a pretože každý syn je v ňom tak ako Lévi bol v Abrahámovi, a keď Abrahám zaplatil desiatky, Lévi ich zaplatil **v ňom**, hoci sa ešte nenarodil. A keď šiel Ježiš Kristus do neba, každé jeho dieťa tam šlo **v ňom**. Keď si zasadol po pravici trónu Veličenstva na výsosti, každé dieťa si tam sadlo v ňom, vďaka Pánovi!

Každá jedna z týchto právd je hodná hodiny štúdia. Celá myšlienka je ohromujúca: čo Boh urobil pre nás, ľudskú rodinu! Čo urobil, aby nás priviedol späť k sebe, aby obnovil svoj obraz v nás, aby nás vykúpil, zníženie sa Ježiša Krista, aby sem prišiel a prebýval v nás! Vziať naše telo, naše hriechne telo, spojiť sa s ľudskou rodinou, stať sa Otcom rodiny, spojiť sa s nami narodením, tými najjužšími putami, aby už nikdy neboli pretrhnuté! To je Božia láska

v Ježišovi Kristovi! A neprišiel sem len tak ako nejaký outsider (cudzia osoba) a urobil niečo, ale prišiel a stal sa tým, čím sme my, prebýval v nás! Zhromaždil v sebe celé ľudstvo a vyžiadal si od Otca, aby s ním zaobchádzal ako so zástupcom ľudstva a tak to, čo urobil on, my sme urobili v ňom a prijímame z toho úžitok. To, čo sme urobili my, on neurobil, ale zaobchádzalo sa s ním tak, akoby to urobil a niesol toho plody – úplne si s nami vymenil miesto! To bola Božia láska v Ježišovi Kristovi.

Znovu čítame u Rim 6,6-8 (revidovaná verzia): "*Vediac to, že náš starý človek bol ukrižovaný s ním, aby bolo zmarené telo hriechu, aby sme už neboli v otroctve hriechu, lebo ten, kto zomrel, je ospravedlnený od hriechu. Ale ak sme zomreli s Kristom, veríme, že budeme s ním aj spolu žiť.*" 10.-11. verš: "*Lebo smrť, ktorou zomrel (a my sme zomreli s ním), hriechu zomrel raz, ale život, ktorý žije, žije Bohu. Tak aj vy súďte o sebe, že ste mŕtvi hriechu, ale živí Bohu v Kristu Ježišovi.*" Zomrel a my sme zomreli s ním.

2 Kor 5,14.15 vyjadruje tú istú myšlienku a jasne ju ukazuje v Revidovanej verzii: "*Lebo láska Kristova nás núti, lebo sme tak usúdili: že jeden zomrel za všetkých, preto všetci zomreli.*" Prečítajte si to v Žid 2,9: "*Ale vidíme Ježiša, ktorý bol učinенý o čosi málo menším ako anjeli na utrpenie smrti, korunovaného slávou a cťou, aby z milosti Božej okúsil smrť za každého človeka.*" Ako mohol okúsiť smrť za každého človeka? Lebo každý človek bol v ňom, lebo svoje božstvo odel ľudstvom, lebo ľudstvo bolo celé sústredené v ňom. Všimnite si, koľkými mnohými spôsobmi je to naznačené v Písme: "*Bol pokúšaný vo všetkom ako sme my*" (Žid 4,15), pokušenie ľudstva sa naplnilo v ňom. "*Všetci sme zabľúdili ako ovce, každý sme sa obrátili na svoju vlastnú cestu a Hospodín spôsobil, že sa na ňom naplnil trest nás všetkých*" (Iz 53,6, preklad dr. Younga). "*Všetko sa naplnilo v ňom.*" "*Učinil ho hriechom,*" nie hriešnikom, ale "*učinil ho hriechom za nás, toho, ktorý nepoznal hriechu*" (2 Kor 5,21). Všetko to vzal, niesol všetky naše hriechy. Pozri tú istú 53. kapitolu Izaiáša, 4.-5. verš: "*Istotne vzal na seba naše nemoci a niesol naše bolesti, a my sme sa domnievali o ňom, že je ranený a zbitý od Boha a strápený, ale on bol ranený pre naše prestúpenia, zdrtený pre naše neprávosti; trest nášho pokoja bol vzložený na neho, a jeho ranami sme uzdravení.*" Prečo? Lebo naše ľudstvo nieslo tie rany a prijali sme ich **v ňom**.

Pozrite sa, ako je táto myšlienka ďalej vysvetlená v Rim 7,4, R.V.: "*Preto, moji bratia, aj vy ste boli učinенí mŕtvymi zákonu skrze telo Kristovo*": "*boli ste učinенí mŕtvymi.*" Všimnite si formu vyjadrenia: "*boli ste učinенí mŕtvymi.*" Vzťahuje sa to na pevný bod v minulosti, keď sa to všetko stalo. Všimajte si túto myšlienku ďalej. Žid 10,5: "*Preto vchádzajúc do sveta hovorí: Obete a posvätného daru si nechcel, ale telo si mi pripravil.*" "*Ustrojil si mi.*" Starosýrska verzia: "*Odel si ma telom.*" Bol učinенý telom a prebýval v nás, takže my sme boli telom a on si nás obliekol, aby sme si my mohli obliecť jeho, lebo Písmo hovorí: "*Oblečte si Pána Ježiša Krista*" (Rim 13,1). Nikdy by sme si ho však nemohli obliecť, keby si najskôr on neobliekol nás. Ale - Žid 10,10, R. V.: "*Ktorou sme posvätení obeťou tela Ježiša Krista, raz navždy.*" Ako to bolo možné, že sme mali byť alebo boli učinенí mŕtvymi zákonu skrze telo Kristovo? Lebo bol odetý telom, bol učinенý telom a prebýval v nás a my sme boli v ňom a to telesné telo bolo hriešne telo (Rim 8,3), takže si môžeme byť istí, že bolo ako naše. Tak keď bol obetovaný, zaplatil trest zákona. Ale to telo bolo naše telo a my sme tam boli v ňom. A obetovaním Kristovho tela sme sa skrze to telo stali mŕtvymi zákonu, lebo ľudstvo (ľudstvo, v ktorom bolo zahalené božstvo) platilo cenu. Božstvo a ľudstvo boli spojené v Kristovom tele a pokuta bola zaplatená. "*Ty si spôsobil, aby sa na ňom naplnil trest nás všetkých*" a my všetci sme tam boli v ňom a prijímali trest. Tak sme sa stali mŕtvymi zákonu. Boli sme učinенí mŕtvymi zákonu v pevnom minulom časovom bode. Boli sme učinенí mŕtvymi zákonu skrze Kristovo telo.

Nože čítajme ďalej u Rim 6,7 R.V.: "*Lebo ten, kto zomrel, je ospravedlnený od hriechu.*"

"Mzdou hriechu je smrť" (Rim 6,23) a keď jeden zomrel, zaplatil trest. Takže ten, kto zomrel, je ospravedlnený od hriechu a celá naša voľba je presne tu: Zomrieme radšej sami za seba? Boli sme v ňom, prijali sme trest a zaplatili pokutu; bude nám tento fakt na úžitok? Alebo dávame prednosť tomu, že sami zaplatíme dlh a sami zomrieme bez neho? Môžeme to urobiť, ale "ten, kto zomrel, je ospravedlnený od hriechu." Rim 6,8: "Ale ak sme zomreli s Kristom, veríme, že s ním budeme tiež žiť." Takže ak tú skutočnosť prijmeme a privlastníme si, že sme zomreli **s ním**, že sme zomreli **v ňom**, je to tak, že v ňom - a skrze neho - prijímame život.

Prečítajte si tú istú myšlienku u Gal 2,20, R.V.: "*Bol som ukrižovaný s Kristom a už to nie som ja, kto žije, ale Kristus žije vo mne a život, ktorý teraz žijem v tele, žijeme vo viere, viere, ktorá je v Božom Synovi, ktorý ma miloval a dal sám seba za mňa.*" Tú istú myšlienku som si prečítal u Kol 2,11, R.V.: "*V ktorom ste aj boli obrezaní obriezku, nie učinenu rukou, vo vyzlečení tela v obriezke Kristovej.*" "*V ktorom ste aj **boli** obrezaní;*" či nevidíte tú myšlienku, že všetko, čo urobil on, my sme urobili **v ňom**? A či nevidíte, že vyriešiť treba jedinou otázkou, ktorou je: Sme v ňom? To je všetko. Sme v ňom? Ak áno, akonáhle prídeme do rodiny, sú nám na úžitok všetky jej práva a prednosti. Akonáhle sa dostaneme do rodiny, stávame sa vlastníkami všetkého, čo urobil Otec rodiny. Chabo to ilustruje narodenie sa detí do ľudskej rodiny. Majú určité práva vo všetkom, čo urobil otec, predstavené jeho majetkom. Dieťa má určité práva a nároky a zákon ich uznáva. Je to chabá ilustrácia a predsa je v jednej línii s touto myšlienkou, lebo keď sa narodíme do božsko-ľudskej rodiny a staneme sa skutočne v ňom, našou vlastnou voľbou, nielenže máme právo na určité veci, ktoré on má a ktoré urobil, ale **všetko**, čo urobil, a **všetko**, čo má, patrí **každému členovi** rodiny. Je sa čo čudovať, že apoštol Ján prepukol slovami: "*Hľa, akú lásku nám dal Otec – aby sme sa volali deťmi Božími*" (1 J 3,1)? Ako synov a členov rodiny, všetko čo urobil, je naše; všetko, čo má, je naše; všetko to k nám prichádza, akonáhle sa do tej rodiny narodíme, akonáhle sa staneme Božími synmi.

Vyvstáva ďalšia otázka: Ale čo kresťanská skúsenosť na základe tohto druhu? Všetka je v ňom. Ak činíme, je to v ňom, ak zápasíme, je to v ňom. Je to všetko v ňom a kresťanská skúsenosť sa dá zhrnúť takto: to, čo sme vtedy robili v ňom bez nejakej voľby z našej strany, má on teraz robiť v nás z nášho rozhodnutia. Potom budeme mať kopy kresťanských skúseností správneho druhu. Všetko toto, čo sme urobili v ňom, bolo bez našej voľby alebo súhlasu, bez spýtania sa, či by sa nám to páčilo; prišiel a tým, že vzal naše telo a prebýval v nás, urobil to v nás a my v ňom bez toho, aby sme o to čo len požiadali, bez nejakej voľby, bez vôbec nejakej snahy z našej strany.

Jeho túžbou je, aby to, čo bolo vtedy urobené v ňom bez voľby alebo vôle na našej strane, robil teraz v nás na základe našej voľby a našej vôle, a naše rozhodovanie máme po celý čas cvičiť v tomto: Mám zostať v ňom? Mám sa naďalej rozhodovať pre neho a byť v ňom? To je kresťanská skúsenosť. To je skúsenosť predstavená apoštolom Pavlom v jeho liste Galatským 1,15.16: "*Ale keď sa zalúbilo Bohu, ktorý ma oddelil od lona mojej matky a povolal svojou milosťou, zjaviť svojho Syna vo mne.*" Teraz je vhodný čas povedať, že toto spojenie, ktorým sme v ňom, je takej povahy, že nie je možné, ak aj on nie je v nás. A tak zjavuj Jeho Syna "vo mne."

Pozrite si túto myšlienku v 1 Tim 1,16; "*Ale preto som dostal milosrdenstvo, aby na mne prvom dokázal Ježiš Kristus celú dlhohovievavosť.*" Ježiš Kristus dokázal všetku dlhohovievavosť. Bola dokázaná, keď bol tu a túžil, aby to isté bolo dokázané v apoštolovi Pavlovi. Pozrite si túto myšlienku v 1 J 4,2-4: "*Po tom poznáte Ducha Božieho: každý duch, ktorý vyznáva, že Ježiš je prišlý v tele, je z Boha.*" Nie je to každý, kto vyznáva, že Ježiš Kristus **prišiel** v tele, ale každý, kto vyznáva, že Ježiš Kristus **je** prišlý v jeho vlastnom tele. Vy však hovoríte, že to to nemôže znamenať. Na chvíľku sa zastavíme. Každý duch, ktorý to robí, je z Boha. Keď bol Ježiš Kristus tuná v tele, diabli ho vždy, keď ho stretli, uznali ako

Ježiša Krista v tele. Povedali: "Známe Ťa, kto si – ten Svätý Boží!" (Lk 4,34). Boli z Boha? Zodpovedá to tejto myšlienke, keď povieme, že každý, kto vyznáva, že Ježiš Kristus je prišlý, že prišiel? Diabli vyznali presne toto a práve to je ten druh viery, ktorá sa ľuďom teraz vnucuje. Diabli veria a trasú sa, ale neveria v spravodlivosť a veriť na spravodlivosť je evanjelium – je to Kristus vo vás, nádej slávy – a každý, kto vyznáva, že Kristus je prišlý v tele, je ten, kto vyznáva, že Ježiš Kristus je v ňom nádej slávy. Ten duch Boha. Každý duch, ktorý nevyznáva, že Ježiš Kristus je prišlý v tele nie je z boha a je to duch antikrista a nezáleží na tom, kde sa s ním stretnete, ani kedy. Každý duch, ktorý nevyznáva, že Ježiš Kristus je prišlý v tele je protivník, je antikrist a z ducha, ktorý odporuje, a je samotnou podstatou antikrista, aby popieral skutočnosť, ktorá je základom – po prvé – tým všeobecným základom kresťanstva a po druhé, je to život a jedno s druhým kresťanstva každého jedného a síce, že Kristus je v ňom, nádej slávy.

=====

Záujem o štúdium Biblie predpoludním a večer sa prehľbuje a stále viac oceňujeme to, čo vieme už dlho, že Biblia je nádherná kniha. Je dielom Nekonečnej mysle a tak ako jej autor je dokonalá a úplná.

3. KRESŤANSKÁ SKÚSENOŠŤ

Budeme pokračovať štúdiom kresťanskej skúsenosti a ako sa získava. "*Toho, ktorý nepoznal hriech, učinil za nás hriechom, aby sme sa my mohli stať spravodlivosťou Božou v ňom*"

(2 Kor 5,21 R. V.) "*Ale z neho ste vy v Kristu Ježišovi, ktorý sa nám stal múdrosťou od Boha i spravodlivosťou i posvätením i vykúpením, aby sme sa mohli stať spravodlivosťou Božou v ňom*" (1 Kor 1,30 R. V.) "*Preto zo skutkov zákona nebude ospravedlnené v jeho očiach niktoré telo, lebo skrze zákon je poznanie hriechu. Ale, teraz je zjavená spravodlivosť Božia bez zákona, osvedčovaná zákonom i prorokmi, avšak spravodlivosť to Božia (a tou sme učinení v ňom, aby sme sa mohli stať spravodlivosťou Božou v ňom), ktorá je skrze vieru v Ježiša Krista všetkým a na všetkých veriacich, lebo niet rozdielu*" (Rim 3,20-23). Božia spravodlivosť je dosvedčená zákonom a prorokmi a je prijateľná, lebo Ježiš Kristus je ňou učiný pre nás, aby sme sa my ňou mohli stať v ňom, a Božia spravodlivosť naplní požiadavky kresťanskej skúsenosti.

Keď sa staneme Božou spravodlivosťou v ňom, naplní to každú požiadavku tu i neskôr v budúcnosti a to je kresťanská skúsenosť, ale tá je všetka v **Ňom**, vždy v **Ňom**. Nože si znovu prečítajme: "*Preto už nieto nijakého odsúdenia tým, ktorí sú v Kristu Ježišovi, ktorí nechodia podľa tela, ale podľa Ducha*" (Rim 8,1).

"*Niet odsúdenia.*" "*Nie je odsúdenie pre tých, ktorí sú v Kristovi Ježišovi.*" To je všetko, ale je to dosť. Lenže či nebol odsúdený? A neboli sme my odsúdení v ňom? Prečítajme si záznam o Kristovej skúsenosti, keď bol pred Veľkňazom: "*Počuli ste to rúhanie. Čo myslíte? A oni všetci ho odsúdili, že je vinný smrti*" (Mk 14,64). Oni všetci ho odsúdili, že sa previnil na smrť. "*A jeden z tých povesených zločincov sa mu rúhal a hovoril: Ak si Kristus, zachráň seba i nás! Ale ten druhý odpovedal, karhal ho a riekol: Či sa nebojíš Boha, pretože si v tom istom odsúdení? A my, naozaj spravodlivo, lebo berieme náležitú odplatu za naše skutky, ale tento človek neurobil nič zlé*" (Lk 23,39-41). "*Pilát mu povedal: Čo je pravda? A keď to povedal, zase vyšiel za Židmi a povedal im: Ja nenachádzam nijakej viny na ňom*" (J 18,38). "*Hľa, vediem vám ho von, aby ste poznali, že nenachádzam na ňom nijakej viny*" (J 19,4). "*Pilát im povedal: Vezmite ho vy a ukrižujte, lebo ja na ňom nenachádzam viny*" (v. 6). "*Mužovia Izraeliti, počujte tieto slová: Ježiša Nazarejského, muža*

[všimnite si – **muž**¹], *Bohom schváleného medzi vami mocami a zázrakmi a znameniami*" (Sk 2,22). Ešte jeden text Písma: "*Lebo schválený nie je ten, kto sám seba odporúča, ale koho odporúča Pán*" (2 Kor 10,18). Záznam je jasný. Ježiš Kristus bol náboženskými vodcami svojej doby odsúdený, že sa previnil na smrť, ale jeden zo zločincov, ktorí boli povesení s ním, vedel, že to odsúdenie je nespravodlivé a povedal to. Pilát, ktorí predstavoval občiansku moc, trikrát povedal: "*Nenachádzam na ňom nijakej viny*" a predsa pod tlakom, ktorý naňho vyvinuli náboženský vodcovia, im povedal: "*Vezmite ho vy a ukrižujte,*" ale svedectvo je, že bol človekom schváleným Bohom.

Toto poučenie sa veľmi hodí na našu vlastnú situáciu: "*Preto teraz niet odsúdenia pre tých, ktorí sú v Kristovi Ježišovi,*" a predsa práve tí, ktorí sú v Kristovi Ježišovi, sú tí, ktorí budú odsúdení náboženskými vodcami tejto doby a občianska moc pod nátlakovými vodcami kapituluje a bude prenasledovať, ale — "*muž schválený Bohom*". A "*niet odsúdenia pre tých, ktorí sú v Kristovi Ježišovi.*" Čiže Boh neodsudzuje a čo na tom záleží, ak človek áno? To nič nezaváži. A keď Písmo hovorí, že Ježiš z Nazaretu bol mužom schváleným Bohom, hovorí, že každý človek, ktorý je v ňom, je tiež schválený Bohom.

Jedna ďalšia myšlienka: všimnite si, čo hovorí Písmo: "*Preto teraz niet odsúdenia.*" Nehovorí: "*Preto teraz niet usvedčenia*" V pozemských súdoch treba ako prvé zabezpečiť usvedčenie, ako ďalšie sa má vysloviť rozsudok. Prvou úlohou Ducha Svätého je usvedčiť z hriechu, ale nie so zámerom odsúdiť, ale vydať udelenie milosti s vymazaním trestu. Usvedčenie teda môže byť, ale nezamieňajte si ho s odsúdením. Hneď ďalšou úlohou Ducha je usvedčiť alebo presvedčiť o spravodlivosti a Božím zámerom pri usvedčovaní je vždy to, aby mohol udeliť milosť a vymazať trest, nie odsúdiť.

Tento text naznačuje ďalšiu myšlienku: "*Niet odsúdenia pre tých, ktorí sú v Kristovi Ježišovi.*" Spomeňte si na 35. kapitolu knihy Numeri (4. Mojžišova). Nemáme čas čítať ju, ale môžeme si pripomenúť jej hlavné tézy. Je to záznam o zriadení útočistných miest a pamätáte sa, že keď niekto niekoho zabil, utiekol do útočistného mesta. Ak ak riadne vyšetrovanie ukázalo, že to nebola vražda so zlým úmyslom či vykonaná zámerne, tak pokiaľ vrah zostal v tomto útočistnom meste, bol bezpečný; nemohli ho odsúdiť. Ale ak z neho vyšiel, bol povinný zniesť trest. Tieto útočistné mestá boli po krajine roztrúsené takým spôsobom, že nebolo možné, aby niekto vo vnútri jej hraníc bol ďalej ako pol dňa cesty od niektorého z nich. Cesty vedúce k nim boli vždy udržiavané v dobrom stave a po celej ich dĺžke boli značky "ÚTOČISKO," aby ten, kto utekal, nestrácal čas a nezmyšľil si cestu. Vidíte, ako dokonale sa hodí to poučenie? Ježiš Kristus nie je ďaleko od niektorého z nás a Boh cestu k nemu uľahčil tak, ako sa len dalo. Je vždy otvorená a udržiavaná a má ukazovatele na každom mieste ukazujúce k Ježišovi Kristovi, Útočisku, a akonáhle je niekto **v ňom**, je bezpečný pred prenasledovateľom, kým zostáva **v ňom**. Ak sa dostane von z neho, je to na jeho vlastné riziko. Je pravdepodobné, že potom zaplatí trest, ale ak prebýva v ňom, je bezpečný. „*Niet odsúdenia.*“

V epištole Filipským 3,4-9: "*Ale to, čo mi bolo ziskom, považoval som pre Krista za stratu. Ale nepochybne musím považovať všetko za ztratu pre výnimočnosť poznania Krista Ježiša, môjho Pána, pre ktorého som to všetko stratil a pokladám to za smeti, aby som získal Krista a bol nájdený v ňom, nemajúci svojej vlastnej spravodlivosti, ktorá je zo zákona, ale tej, ktorá je skrze vieru Krista, spravodlivosť, ktorá je z Boha vierou.*" Toto je tá Božia spravodlivosť, ktorou sa stávame **v ňom**. Skúsenosť Pavla bola skúsenosťou dokonalého farizeja. Udáva zoznam dobrých vecí: svoje narodenie, pôvod, skutky, "*podľa spravodlivosti, ktorá je v zákone, bezúhonný,*" ale keď uzel sám seba v porovnaní s Ježišom Kristom a keď videl všetky skutky, ktoré vykonal v porovnaní s dokonalosťou spravodlivosti Ježiša Krista, nielenže považoval všetko, čo urobil, jednoducho za nič, ale pochopil, že všetko, čo urobil,

¹ Slovo „man“ v angličtine znamená muž i človek (pozn. prekl.)

bolo vlastne stratou. Bolo to na nesprávnej strane, záporná veličina. Je nutné sa z toho kajateľ a musí **"byť nájdený v ňom;"** a keď sa nachádzal v ňom, to stačilo. A pozrite sa na porovnanie medzi tým, čo našiel v sebe a tým, čo našiel v Kristovi a vidzte žiadostivosť nachádzania sa radšej v Kristovi než v sebe. *"V ňom ste úplní."*

Prečítajme si text v Kol 2, počnúc 6. veršom: *"Ako ste teda prijali Krista Ježiša Pána, tak v ňom chodte, zakorenení a budovaní v ňom a upevňovaní vo viere, ako ste boli učení, hojnejúc v nej s ďakovaním. Pozor, aby vás niekto nepokazil,"* neokradol, neobral, neobnažil, neolúpil. Viete, máme byť v Kristovi Ježišovi; máme byť odetí Pánom Ježišom Kristom. Dajte si pozor, aby z vás niekto nezvliekol to svadobné rúcho Božej spravodlivosti, ktoré máme

v ňom. *"Pozor, aby vás niekto nepokazil filozofiou a prázdnyim zvodom podľa tradície ľudí, podľa živlov sveta a nie podľa Krista; lebo v ňom prebýva všetka plnosť božstva telesne,"* nie v mase, ale *"v ňom prebýva všetka plnosť božstva"* v tele, telesne, lebo mu bolo pripravené telo. *"Odel si ma telom."* A v tom tele *"prebýva všetka plnosť božstva,"* a všetka plnosť Božstva bola v tom tele, prebývala tam telesne. Či vidíte silu toho: telesne, v tele, nie v mase, ale preto, že bol odetý telom. *"A v ňom ste úplní"*. Ešte lepšie znie Revidovaná verzia: *"V ňom ste naplnení."* Čím sme bez neho? Ničím, ničím. Ak sa pokúšame niečím byť, môžeme byť iba podobou čohosi. To je formalizmus. Spomínate si, že zákon prišiel skrze Mojžiša, ale milosť a pravda – alebo ako vraví starosýrska verzia: *"Milosť a realita prišla skrze Ježiša Krista"*. Je pravda, že v zákone máme podobu pravdy, ale realita je v Ježišovi Kristovi. Každý, kto sa pokúša urobiť sám seba lepším, kto sa snaží naplniť požiadavky Božieho zákona bez Krista, je jednoducho formalista. Má len formu. Je to len a len mŕtva podoba. Je v poriadku mať formu, ale tá musí byť naplnená. A *"v ňom ste naplnení."* Forma je tá istá, zákon je ten istý, ale namiesto iba mŕtvej formy, akéhosi druhu kostry zákona, je to niečo živé a *"v ňom sme naplnení."*

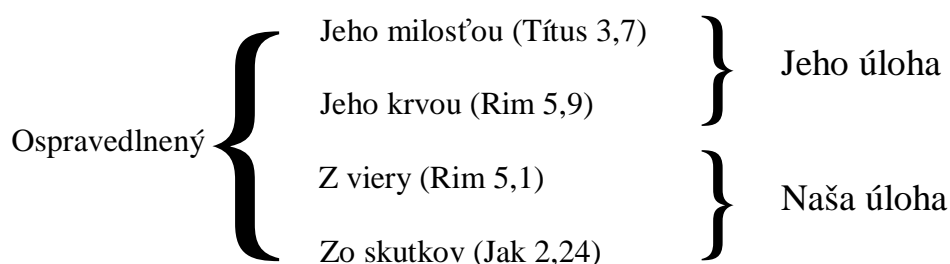
Ako chápete, tieto myšlienky sa dajú rozvádzať oveľa ďalej, lebo táto myšlienka prebieha celým Písmom. Je to všetko **v ňom**. A táto myšlienka vrhá veľmi veľa svetla na tému ospravedlnenia a posvätenia. V mojej mysli vyjasnili veľa zo zahmleného, nezreteľného o tejto veci ospravedlnenia a posvätenia. Nože si znovu prečítajme 5. kapitolu listu Rimanom. Bolo by dobré prečítať si z nej hodne, ale obrátime sa priamo na 17., 18. and 19. verš. *"Lebo ak priestupkom jedného človeka vládla smrť skrze jedného, omnoho väčšími tí, ktorí dostávajú hojnosť milosti a daru spravodlivosti, budú vládnuť v živote skrze jedného, Ježiša Krista. Preto ako priestupkom jedného prišiel súd na všetkých ľudí na odsúdenie, tak i spravodlivosťou jedného prišiel bezplatný dar na všetkých ľudí na ospravedlnenie života. Lebo ako skrze neposlušnosť jedného človeka mnohí boli učinení hriešnikmi,"* boli ustanovení hriešnikmi, *"tak poslušnosťou jedného mnohí budú učinení spravodlivými"* alebo budú ustanovení spravodlivými. Či nie je z 18. verša dokonale jasné, že tak ako odsúdenie prišlo na **všetkých ľudí**, tak i ospravedlnenie života prišlo na **všetkých ľudí**? Dokonale jasné. Myšlienka sa mi zdá byť takáto: že v Ježišovi Kristovi boli ospravedlnení všetci ľudia. 8. verš: *"Ale Boh tak dokazuje svoju lásku voči nám, že kým sme ešte boli hriešnikmi, Kristus zomrel za nás."*

Zomrel za všetkých? *"Aby milosťou Božou okúsil smrť za každého človeka"* (Žid 2,9). Keby sa všetci ľudské bytosti v túto hodinu odrazu rozhodli kajateľ a obrátiť sa k Bohu, musel by Boh nejako zmeniť svoj plán? Či nevidíte, že on to všetko urobil, pre všetkých ľudí?

Znovu si zoberte paralelu medzi prvým a druhým Adamom. Prestúpením jedného, neposlušnosťou jedného boli mnohí ustanovení hriešnikmi – čiže Adam neposlušnosťou dovolil hriechu vstúpiť do tela a každý Adamov potomok následkom toho jedného činu má sklon k hriechu a ak proti nemu nebude bojovať, sám spácha hriech, lenže ak sa on sám tomu sklonu nepoddá, nebude sa k nemu pripájať žiadna morálna vina. Ak však proti nemu nebojuje, poddá sa a zjaví sa v ňom hriech.

Poslušnosťou jedného mnohí budú učenín spravodlivými, alebo poslušnosťou jedného človeka prišiel bezplatný dar na všetkých ľudí na ospravedlnenie života. Čiže týmto spojením božského s ľudským v Kristovi a týmto stretnutím nášho ľudstva v Ježišovi Kristovi a zo skutočnosti, že trest za všetkých ľudí sa naplnil na ňom, "*spôsobil, že sa na ňom naplnil trest všetkých.*" Kvôli tomu prijíma každá ľudská bytosť sklon – alebo sa cíti priťahovaná – k spravodlivosti, a ak neodporuje, bude k nej priťahovaná, ale sama pre seba neprijme za túto spravodlivosť – alebo priťahovanie k nej – žiadnu odmenu, ak sa sama tomu sklonu nepoddá. Bude priťahovaná ku Kristovi, bude v Kristovi a osobne prijme úžitok z ospravedlnenia života, ktoré prišlo na všetkých ľudí, tak ako v druhom prípade keď sa poddá tendencii hrešiť, osobne prijme odsúdenie, ktoré prišlo na všetkých ľudí v Adamovi.

Aby bola táto téma jasná aj oku, znázornil som ju týmto diagramom:

§ **z milosti:** "*Súc ospravedlnení zdarma jeho milosťou*" (Tít 3,7);

§ **jeho krvou:** "*Súc ospravedlnení jeho krvou*" (Rim 5,9);

§ **z viery:** "*Preto súc ospravedlnení vierou, máme pokoj s Bohom*" (Rim 5,1);

§ **zo skutkov:** "*Vidíte, že človek je ospravedlnený zo skutkov a nielen zo samotnej viery*" (Jak 2,24).

Veľa zmätku spôsobilo to, že sme tieto spôsoby ospravedlnenia nepochopili jasne:

§ Ospravedlnenie **z milosti**, božej milosti, je zdrojom všetkého ospravedlnenia.

§ **Ospravedlnenie jeho krvou:** Kristova krv – a krv je život – bola Božím kanálom, ktorým malo prísť ospravedlnenie k ľudstvu, v spojení jeho samého, jeho života, s ľudstvom.

§ **Z viery:** to je spôsob, ktorým jednotlivec chápe a na svoj vlastný prípad aplikuje ospravedlnenie, ktoré prichádza z milosti skrze Kristovu krv.

§ **Zo skutkov:** vonkajšie dôkazy, že jednotlivec vierou uplatnil ospravedlnenie, ktoré prichádza z milosti skrze jeho krv.

Ospravedlnenie z milosti je na Božej strane. Ospravedlnenie skrze jeho krv, to je na Božej strane: a urobil to pre každú jednu ľudskú bytosť, na jeho strane. Urobil všetko pre ospravedlnenie každej ľudskej bytosti; jeho milosť je zdarma pre každého človeka a jeho krv je kanálom, skrze ktorý prúdi ku každej ľudskej bytosti a "*my tak usudzujeme, že ak jeden zomrel za všetkých, potom všetci zomreli,*" takže je to z Božej milosti. Ale hoci toto všetko urobil pre každú ľudskú bytosť, predsa je to na úžitok len tým, ktorí to osobne pochopia svojou vlastnou vierou, ktorí sa chopia zadováženého ospravedlnenia. Je zdarma zaobstarané pre každého, ale vierou v Neho sa jednotlivec chopí toho ospravedlnenia pre seba. Potom to opatrenie, ktoré bolo urobené zdarma pre všetkých, je prospešné jemu ako jednotlivcovi a keď vierou osobne na svoj vlastný prípad použil ospravedlnenie, ktoré prichádza od Boha skrze Kristovu krv, ako dôsledok, ako nevyhnutný následok toho sa v ňom zjavia Kristove skutky. Preto pre človeka v Ježišovi Kristovi je jedno, ktorá metóda ospravedlnenia je spomenutá. Ak je ospravedlnený z milosti – a samozrejme musí byť – všetky tieto ostatné dôsledky nasledujú. Ak je ospravedlnený z milosti, je ospravedlnený skrze krv, svojou vlastnou individuálnou vierou a objavia sa skutky a môžete sa toho dotknúť v ktoromkoľvek bode. Ak je skutočne ospravedlnený zo skutkov viery, keď poviete, že je ospravedlnený zo

skutkov, všetko ostatné naznačujete pred tým. Toto by malo skončiť s našou diskusiou, či sme ospravedlnení z viery alebo zo skutkov alebo či je to z milosti alebo ako je to. Ten, kto je osobne skutočne ospravedlnený, musí byť ospravedlnený každou jednou z nich. A keď ten, kto je skutočne ospravedlnený, prejavuje jednu z nich, všetky ostatné sú obsiahnuté.

A teraz ďalšia myšlienka. Toto ospravedlnenie, táto spravodlivosť, je naprosto pripočítaná spravodlivosť. Pamätajte, že bola ľudstvu daná, čiže bola zaobstaraná, keď bol Ježiš Kristus daný ľudstvu a nie je to niečo celkom mimo nás, čo prináša, akoby nám nejaký cudzinec priniesol knihu a povedal: "Tu máš, vezmi si to. Toto bude lístok do neba." Nie, dnu nevchádzame pomocou lístka. On sa stal ľudstvom a je "*Hospodin, naša spravodlivosť*," a keď to urobil, stal sa jedno s nami a my jedno s ním. A Boh sa na nás pozerá ako na takých, ktorí sú jedno s ním v spravodlivosti, vo všetkom čím on je a to je spôsob, akým prichádza naše ospravedlnenie. Takže naše ospravedlnenie prichádza skrze prijatie Jeho, ktorý je "*Hospodin, naša spravodlivosť*," ako dar ľudstvu, tým spásnym spojením, životným spojením. Potom je to **dovnútra** a *na*, je to skrz-naskrz, nie je to čosi oblečené ako rúcho, ale je to **dovnútra** a *na*, a je to dôkladný život. Ale je to všetko pripočítané, je to všetko dané a predsa je tam jedna myšlienka v súvislosti s ideou dania tej spravodlivosti. Táto spravodlivosť, ktorú prijímame, bola všetka vlastne vykonaná v ňom a my sme boli v ňom, keď sa to dialo a tak tá spravodlivosť je naša spravodlivosť v ňom, jednako dar, jednako pripočítaná, a predsa je rozdiel medzi tou myšlienkou a myšlienkou, že on nám dáva niečo, na čo sa predtým nikdy nepomyslelo, ani o tom nebolo počuť.

Boli sme v ňom, keď vykonal túto spravodlivosť, ale tá spravodlivosť, ktorú sme vykonali v ňom bola vykonaná bez nejakej voľby alebo vôle na našej strane, presne tak ako keď hriech, keď bol spáchaný v Adamovi, bol spáchaný bez nejakej voľby alebo vôle na našej strane. Kresťanská skúsenosť je, že sa vierou chopíme spravodlivosti, tým že sa narodíme do rodiny, a potom to, čo sme urobili v ňom bez voľby alebo vôle na našej strane, bude on robiť v nás skrze našu ustavičnú vôľu a voľbu. A predsa je to všetko dar, celkom **v ňom**, a všetko sa to začalo na jeho strane, bez toho, aby na nás počkal a spýtal sa: "*Kým sme boli ešte hriešnikmi, Kristus zomrel za bezbožných*." Všetko to urobil týmto spôsobom, bol to však ten najnádhernejší spôsob – **v ňom**. Urobil to tým, že sa spojil s ľudstvom, takže ľudstvo to urobilo v ňom. Teda keď sa rodíme do rodiny a sme pripojení k nemu, všetko, čo bolo urobené, patrí nám. Podnieti to však myšlienku samospravodlivosti? Nuž, vôbec nie, lebo je to všetko dar: milosť je dar, krv je dar, viera, ktorú používame je dar a skutky sú vykonané vierou, ktorá je sama darom. Je to všetko z neho a predsa Božím nádherným plánom je, že to má byť urobené v ňom a v nás týmto doživotným zväzkom a keď sa Ježiš Kristus pripojil k ľudstvu, spojil sám seba s ľudstvom, ktoré je tu dnes práve tak ako s ktorýmkoľvek iným. Čiže spojil sa s celou líniou, s celým ľudským kmeňom.

Snáď nám to objasní táto myšlienka: On hovorí: "*Ja som vinič, vy ste letorasty*" (J 15,1). Keď sa spojil s ľudským kmeňom, pripojil sa k celému kmeňu siahajúcemu cez veky a je jedno, kde sa dotýkate ľudstva, Ježiš Kristus sa spojil s touto líniou ľudstva tu práve tak ako tam vzadu. Generácie prichádzajú a odchádzajú, ale prílív a odliv ľudstva rok po roku pokračuje. Letorasty sa objavujú a sú odlomené, ale kmeň ďalej rastie, rok čo rok. Keď sa tento rok letorasty pripoja k viniču, je to ten istý vinič, ktorý niesol ovocie po celé tie roky, ale letorast je iná, to je všetko, jednoducho iný letorast v tomto roku. Nuž a tu sú vetvy, objavili sa na viniči v tejto generácii, teraz sa má na nich objaviť ovocie. Nesie ovocie ten istý vinič? Nie je to tak, že by Ježiš Kristus bol iba človekom a že bol práve tam a stál sám. Bol ľudský, bol **nami**, všetci v ňom. Obdivuhodný plán! Obdivuhodný plán!

Ale teraz táto myšlienka o posvätení v súvislosti s ospravedlnením. Po prvé, posvätenie je ničím, keď sa človek jednoducho narodí do rodiny, ale okamžite sa počíta za spravodlivého, keď sa do rodiny narodí, potom je v ňom. Všetka jeho spravodlivosť je pripočítaná. Je považovaný za spravodlivého a je úplne taký. Ale nič z tej spravodlivosti nie

je vykonané v ňom. Pokorovaním, poddávaním sa, stále súc ospravedlnený vierou po celý čas, ten život, tá spravodlivosť, ktorá je životom, začína pôsobiť v ňom a je to doživotné spojenie. Začína sa stávať jeho súčasťou. Takpovediac krv života začína obiehať jeho organizmom a začína zaberat' miesto starej mŕtvej hmoty a organizmus sa začína meniť, a teraz je spojený so zdrojom božského života a ten božský život je vliaty do neho a obieha skrze neho a začína sa objavovať výsledok prijímania božského života tým spôsobom a keď je to všetko urobené v jednom a skrze jedného – posvätenie. Naďalej sa poddáva, po celý čas je ospravedlnený, ale vytrvalo sa poddáva tomu prúdu božského života a ten pôsobí viac a viac, poddáva sa stále viac hnutiam toho života skôr ako hnutiam hriechu, ktoré boli v jeho údoch. Čím viac sa pôsobeniu toho života poddáva, tým viac po celý čas rastie jeho posvätenie. Jeho ospravedlnenie sa takpovediac nezmenšuje a predsa je po celý čas sumou jeho ospravedlnenia a posvätenia jednoducho úplnosť.

Jeho ospravedlnenie nie je po celý čas menšie, a predsa rastie v posvätení a je Božím zámerom, aby všetka spravodlivosť, ktorá je mu daná v okamihu, keď sa narodí do Božej rodiny a uverí v Ježiša Krista, bola vykonaná v ňom skrze jeho skutočnú vôľu a súhlas po celý čas. V ňom bol život. Tam je tajomstvo toho všetkého. **V ňom** bol život. Mimo neho niet života. Keď sme spojení s ním narodením do rodiny, vtedy prijímame život. Vtedy krv života prúdi, vtedy spravodlivosť, ktorá je život, prichádza k nám. Ale život Ježiša Krista nie je čosi spiace a nečinné. Je to **život** a ten sa vždy prejavuje. Sme jednoducho nástroje spravodlivosti. Spravodlivý život si nás jednoducho používa ako ochotný, poddajný nástroj.

ZOZNAM BIBLICKÝCH CITÁTOV

1 Moj 25,19-23	5	Rim 13,14.....	6
3 Moj 25,47-49	8	1 Kor 1,30	15
4 Moj 35	16	1 Kor 15,21.22.....	7
Iz 8,18	8	1 Kor 15,45-47	5
Iz 53,4.5.....	12	2 Kor 5,14.15	12
Iz 53,6	12	2 Kor 5,21	12,15
Mt 1,23	10	2 Kor 10,18	15
Mt 3,17	11	Gal 1,15.16.....	13
Mk 3,31	8	Gal 2,20.....	13
Mk 14,64	15	Ef 1,3.....	10
Lk 1,35	6	Ef 1,4.....	10
Lk 4,34	14	Ef 1,11.....	11
Lk 11,27.28	8	Ef 2,6.....	11
Lk 23,39-41	15	Ef 2,10.....	11
J 1,14	6,10	Ef 3,14.15	5
J 6,52.....	10	Ef 4,22-24	5
J 8,42	6	Fil 3,4-9.....	16
J 15,1	19	Kol 2,6	11,16
J 17,21	10	Kol 2,10	10
J 17,26	8	Kol 2,11	13
J 18,38	15	Kol 3,9.10.....	5
J 19,4.....	15	1 Tim 1,16.....	13
Sk 2,22	15	Tít 3,7.....	17
Sk 17,24-26	5	Žid 2,9.....	12,17
Rim 3,20-23.....	15	Žid 2,11.12	8
Rim 5,1	18	Žid 2,12.....	8
Rim 5,9.....	17	Žid 2,14.15	6
Rim 5,12.....	7	Žid 4,15.....	12
Rim 5,13-16.....	7	Žid 7,9.10	5,7,10
Rim 5,17-19.....	8,17	Žid 10,5.....	12
Rim 6,6-8.....	12	Žid 10,10.....	12
Rim 6,7	13	Žid 10,11.12	7
Rim 6,8.....	13	Jak 2,24.....	18
Rim 6,10.11	12	1 J 1,2.....	6
Rim 6,23	13	1 J 2,6.....	11
Rim 7,4.....	12	1 J 3,1.....	13
Rim 8,1	15	1 J 3,5.....	6
Rim 8,3.....	12	1 J 4,2-4	13
Rim 13,1	12	1 J 4,13.....	10

Dlhé storočia majú kresťania problém pochopiť Pavlov termín „v Kristovi“. Biblický koncept dvoch Adamov vyvolal veľa diskusií medzi mnohými teológmi.

Motív „v Kristovi“ je dôležitý pre pochopenie Božieho plánu spásy. Môže byť kľúčom, ktorý otvorí naše mysle pre to, čo mnohí jednoducho odpísali ako paradoxy v Písme.

Tento materiál je novým vydaním troch prednášok profesora Prescottta, ktoré odzneli na zasadnutí Generálnej konferencie v roku 1895 a boli zverejnené v *Bulletine*.

